

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker vedno čitam v „Zvončku“, da Vam pišejo koticarji, sem se tudi jaz namenil, da Vam pišem in se pridružim koticarjem. — Hodim v III. oddelek I. razreda Ciril-Methodove šole v Rožnem dolu. Učim se rad. Imam še enega brata, ki že hodi v šolo. Tudi sestro sem imel, pa je prej umrla, preden je videla rožnidolsko vas. — Prosim za odgovor!

Srčno Vas pozdravlja

Zmagoslav Pipan,
učenec I. razr. III. oddelka
v Rožnem dolu.

To gospo poznam še iz Trsta ter sem jo posnel iz prve številke „Zvončka“, ki sem jo dobil. Prosim, povejte mi, ako je dobro posneta!

Odgovor:

Ljubi Zmagoslav!

Posnel si sliko gospe Antonije Germkove, in reči moram, da Ti je delo še precej dobro uspelo. Le vežbaj se v risanju — posebno v risanju po naravi — pa nam utegneš še kaj lepega narisati za „Zvonček“!

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Po dolgem času Vam zopet pišem pismo, da me ne pozabite in da Vam sporočim kaj tržaških novic.

Tudi Vam je dobro znano, da v Trstu ni posebno lahko živeti. Poleg drugih sitnosti nas zopet večkrat obiskujejo sovražni sršeni, ki se jih posebno mi otroci bojimo. Pri vsem tem sem se že danes, 26. majnika, kopala. Šla sem v Barkovlje pod milo nebo. Bila je že vsa obal polna ljudi. Solnce je pripekalo, da smo prišli domov vsi ožgani. Tam je bilo tako lepo, da smo celo pozabili na glad.

Morje Adrijansko, kako si lepo!

Ni li res, g. Doropoljski?

Srčno vas pozdravlja in se Vam zahvaljuje

Vam vdana

Solza Germkova.

Odgovor:

Ljuba Solza!

Najlepše, kar ima Trst, je morje, naše morje, Jadransko morje! In kopanje v njem — kako divno je to! In solnce — kako sveti in žge! In tržaški Slovenci — kako vrli ljudje so to! In okolica tržaška — kako lepa je, kako je vsa naša! Na tej krasni naši zemlji biva naš zavedni slovenski narod, ki ljubi svojo domovino in svoj dragi materinski jezik. Vas vse objema moj duh z iskrenimi pozdravi, posebno Tebe in Tvoj ljubi dom! Naši ste in naši ostanete!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati par vrstic, ker sem čitela v koticu „Zvončka“ toliko Vaših pisem. Doma sem iz Gornjega Krapja pri Ljutomeru. Naša vas stoji ob ogrski meji. Blizu teče reka Mura. Obiskujem II. oddelek II. razreda ljudske šole na Cvenu. Rada hodim v šolo in se učim. Tudi jaz imam naročen „Zvonček“. Jako rada ga prebiram.

Vas lepo pozdravlja vdana

Marica Brumnova.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Veseli me, da se oglašáš tudi Ti, vrla slovenska deklica tam daleč od ogrske meje! Bližina tujega naroda ne more zamoriti v nas ljubezni do slovenske zemlje, ker ta ljubezen globoko korenini v naših srcih. Ta ljubezen je naša sveta dediščina, ki smo jo prejeli od svojih staršev in ki prehaja od roda do roda. Ona nam daje moč in pogum, da neomajno vztrajamo v delu za dom in rod!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Letos sem si tudi jaz naročil „Zvonček“, ki ga posebno rad čitam. In en moj součeneč ima knjigo o Martinu Krpanu, slike v knjigi radi gledamo. Gospodična nam v šoli čita pravljice od gospoda Milčinskega. Jaz sem doma na Krapju blizu ogrske meje. Hodim v 2. razred, 2. oddelek. V šolo hodim rad.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Stanko Šrajnar na Cvenu.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Pozdravljen tudi Ti, ljubi „Zvončkov“ naročnik od daljne ogrske meje! Lepa je knjiga o Martinu Krpanu, o tem slovenskem junaku, ki je rešil Dunaj krvočnega Brdavsca. Pa tudi Milčinskega pravljice so jako lepe. Otroci jih s slastjo prebirajo, a tudi jaz sem jih prebral z velikim veseljem. Hvaležni morate biti svoji gospodični učiteljici, ki vam daje tako tečne duševne hrane!

*

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Hodim v III. razred. Z veseljem čitam „Zvonček“. Rešil sem uganko številke 4., ki se glasi: „Peter stoka in ječi“. Imam dva brata Vitoja in Sergeja. Vito hodi v šolo v I. razred, Sergej je pa še majhen. Moj papa je notar.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

Bojan Kraigher,
učenec III. razreda v Postojni.

Odgovor:

Ljubi Bojan!

Tudi Tvoje prvo pismo radosten priobčujem. Doma si iz slovečega mesta, ki je znano zaradi svoje čudovite jame daleč po svetu. Pred vojno je imela Postojna vedno mnogo tujcev — celo Američani so hodili gledat njeno podzemeljsko čudo. Ko mine sedanji vojni vihar, upamo, da pridejo zopet tujci k vam na obiske — občudovat lepoto slovenskega sveta!

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Ne zamerite, da Vam pišem že tako pozno, ker prej nisem vedel za Vaš naslov. Jako rad berem „Zvonček“, zato Vas prosim, pošljite mi ga vsak mesec en zvezek. Nadalje Vas prosim, koliko stane naročnina za nevezani „Zvonček“?

Pozdravlja Vas

Vojko Skrt
v Radovljici.

Odgovor:

Ljubi Vojko!

Upam, da Ti je naš gospod upravnik že poslal vse letošnje številke „Zvončka“. Kolika je naročnina našemu listu, to vidiš napisano v vsaki številki. Le preglej drugo (notranjo) stran ovitka!

*

Slavno uredništvo!

Prosim, če bi priobčili v „Zvončku“ mojo smešnico „Nemec in kmet“. Nekoč je bil v gorah kmet, ki je peljal svojega konja k bližnjemu kovaču podkovat. Kmet je bil vinjen, zato je vlekel konja zdaj na eno, zdaj na drugo stran. Zadene ga nesreča, konj mu pade v prepad. Zlomil si je le nogo, zato ni mogel naprej. Ko gre v vas prosit za voz, da bi

konja odpeljal, ga sreča Nemec, rekoč: „Wo-hin?“ Kmet: „Saj še ni hin.“ Nemec: „Du bist ein Esel.“ Kmet: „Nisem nič jezen.“

Prosim, priobčite to pismo v kottičku g. Doropoljskega!

S spoštovanjem

Bojan Kraut,
učenec IV. razr. v Kamniku.

Odgovor:

Ljubi Bojan!

Kmet je bil vinjen, zato se mu je pone-srečil konj, ker ni pazil nanj. Ta nesrečna pijača! Koliko jih je že pritirala v pogubo! Ker je možu od pijanosti brenčalo po glavi, seveda ni mogel umeti tujega jezika. — Tvoji smešnici dostavljam le toliko, da ni za nikogar častno, kdor se iz drugega norca dela. Z žaljivimi nazivi ne smemo nikogar obkladati!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam želim par vrstic pisati in prosim, da jih priobčite v „Zvončku“. Star sem 12 let in hodim v IV. razred, II. oddelek. Že drugo leto sem naročen na Vaš „Zvonček“, ki mi jako ugaja. Moj ata je nadučitelj tukaj v Žetalah. Imam še dve sestrici in enega brata vojaka.

Z odličnim spoštovanjem Vaš

Hinko Sotošek,
Žetale pri Rogatcu.

Odgovor:

Ljubi Hinko!

Tako je prav: že drugo leto si „Zvončkov“ naročnik! Dosti je slovenskih dečkov, ki bi Te lahko posnemali. Storili naj bi tako, kakor je napravil oni Cvetko, ki govori o njem pesem, priobčena na prvi strani zadnje „Zvončkove“ številke. Saj dobi ta in oni kako kronico v dar. Naj jih lepo spravlja in zbira in kadar jih ima 6 na kupčku, pa — hajdi na pošto z njimi!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvič. Jaz sicer ne naročam „Zvončka“, ampak moja prijateljica. Jako rad bi dobil v „Zvončku“ odgovor. Sedaj hodim v 4. razred. Dosedaj sem dobil v šoli vse eno. Prosim, dovolite, da kaj pišem!

Pozdrav!

Darij Brelih,
učenec IV. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Darij!

Tudi Tebi velja to, kar sem povedal v odgovoru na Sotoškovo pismo. Ako storiš tako, bomo tudi Tebe kmalu imeli med „Zvončkovi“ naročniki. Le piši mi zopet kaj!

Vsem kottičkarjem: Vsa pisma z odgovori vred pridejo na vrsto. Potrpite!